

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 8457/2025
05.11.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић, Весне Мاستиловић, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Александар Булатовић, адвокат из ..., против тужених ББ из ..., чији је пуномоћник Никола Бојовић, адвокат из ... и малолетне ВВ, чији је законски заступник ГГ, чији је пуномоћник Александар Радојичић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене ББ изјављеној против пресуде Вишег суда у Крагујевцу Гж 10253/23 од 05.03.2025. године, на седници одржаној 05.11.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Вишег суда у Крагујевцу Гж 10253/23 од 05.03.2025. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Крагујевцу Гж 10253/23 од 05.03.2025. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Крагујевцу Гж 10253/23 од 05.03.2025. године, ставом првим изреке, одбачена је као неблагоприятна допуна жалбе тужиоца изјављена против пресуде Основног суда у Крагујевцу П 8572/22 од 19.07.2022. године. Ставом другим изреке, преиначена је пресуда Основног суда у Крагујевцу П 8572/22 од 19.07.2022. године у ставу првом изреке, па је делимично усвојен тужбени захтев и обавезани тужени да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете због повреде угледа и части солидарно исплате износ од 30.000,00 динара са законском затезном каматом од 19.07.2022. године као дана пресуђења до исплате, а одбијен је као неоснован тужбени захтев преко досуђеног, а до траженог износа од 100.000,00 динара, за износ од још 70.000,00 динара са траженом законском затезном каматом. Ставом трећим изреке, обавезани су тужени да тужиоцу солидарно на име накнаде трошкова парничног поступка исплате 128.700,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена ББ је благовремено изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се о ревизији одлучује као о изузетно дозвољеној, применом одредбе члана 404. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. ст. 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 18/20), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права.

Побијаном правноснажном пресудом, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца за накнаду нематеријалне штете због повреде угледа и части сходно одредби члана 154. и 200. ЗОО, с обзиром да је утврђено да су поступци правног претходника тужених у предметном спорном догађају имали увредљиви и омаловажавајући карактер за тужиоца, а поводом ког догађаја је правни претходних тужених правноснажном пресудом оглашен кривим за кривично дело увреде. Врховни суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. ЗПП, јер се ревизијом тужене не указује да постоји потреба да се размотре правна питања од општег интереса или да постоји потреба новог тумачења права или неуједначена судска пракса, нити се указује на супротне одлуке, већ се оспорава утврђено чињенично стање, а одлуке нижестепених судова о основаности тужбеног захтева засноване су на примени одговарајућих одредаба материјалног права, због чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије применом члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба ради накнаде штете поднета је 07.09.2020. године. Вредност предмета спора је 100.000,00 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра, што значи да се ради о спору мале вредности у коме ревизија није дозвољена, то и ревизија тужене није дозвољена, применом члана 479. став 6. ЗПП. У споровима мале вредности дозвољеност ревизије се не цени према одредби члана 13. став 1. тач. 2. и 3. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 55/14), односно новелираној одредби члана 403. став 2. тачке 2. и 3. ЗПП, па преиначење првостепене пресуде од стране другостепеног суда није од утицаја на дозвољеност изјављене ревизије.

На основу изнетог, применом члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранка Дражић с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**